

8 a 4.

Lasten Kirjasto N:o 1

Kallisarvoinen teko

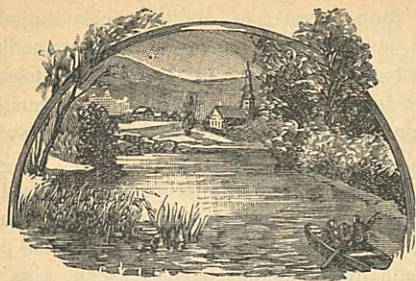

Helsingissä 1903
Lähetyskirjakaupan
kustannuksella

Hinta 10 p:iä

Toinen painos

Kallisarvoinen teko.

„Minä haluaisin niin mielelläni tehdä jotain Herran Jeesuksen hyväksi“, huudahti eräänä päivänä pieni tyttönen. Hän oli vallon pieni tyttö, ei vielä seitsenvuotinenkaan, ja tuli juuri pyhäkoulusta, jossa hän oli pikkulasten luokalla. Hänen nimensä oli Maiju Manninen ja hänen vanhempansa olivat ahkeria ihmisiä, joilla oman vaitöksensä mukaan ei ollut aikaa ajatella Jumalaa ja hänen sanaansa,

Mutta opettajatar Maijun pyhäkoululuokalla oli puhunut niin vakavasti ja sydämmellisesti siitä ilosta, jonka hyvän ja armollisen taivaallisen Isän palveleminen tuottaa, että rakkaus Herraan Jeesukseen täytti Maijun pienen sydämen.

„Herra Jeesus oli niin hyvä ja rakastavainen, minä haluaisin niin mielelläni tehdä jotain hänen tähtensä, jos minä vaan voisin;”, toisti pikku Maiju hyvin mieltiväisenä itsekseen. Hän tiesi aivan hyvin, että paras keino miellyttää Herraa oli tehdä jotain hyvää muille hänen tähtensä, sillä juuri tänään hän oli oppinut nämä hänen sanansa: „*Sillä mitä te teitte yhdelle näistä pienimmistä minun veljistäni, sen te teitte minulle.*“ Opettajatar oli puhunut niin kauniisti näistä sanoista ja pikku Maiju oli hyvin tarkkaavaisesti kuunnellut.

„Onhan meillä kaikilla kaksi kättä kymmene sormineen“, sanoi hän, „emmekö voi niillä mitään tehdä rakkaan Herramme tähden, joka ne meille on antanut?“

Pikku Maiju ajatteli koko päivän näitä sanoja. Hän ajatteli niitä vielä maanantaina ja tiistainakin. Hän tiesi vallan hyvin, ettei hänellä ollut antaa rahaa köyhille, ei hän myös osannut neuoa heille vaatteita. Hänen täytyi sitäpaitsi jokapäivä käydä koulussa ja kun hän oli oppinut läksynsä, vointinsa mukaan auttanut äitiä pienessä taloudessaan ja juossut asioilla y. m. s., ei häneltä juuri jäänyt aikaa muuhun.

„Minä luulen olevani vielä liian pieni tekemään mitään Herran hyväksi“, sanoi hän itsekseen, tiistai-iltana kulkiessaan koulusta kotiin.

„Kun minä olen täyttänyt seitsemän vuotta, tai kahdeksan tai ehkä yhdeksän, niin sitten ehkä voisin keksiä jotain tekemistä.“

Tämä tapahtui joulukuussa. Kova pakkanen oli päällystänyt puiden oksat kimaltelevalla kristallilla ja sai pikku Maijun posket punertamaan ja sinertämään kylmyydestä. Mutta siitä hän ei välittänyt; hänellä oli lämpimät vaatteet ja veri kierteli vilkkaasti hänen suonissaan; hän oli itse terveyden perikuva.

Juuri silloin tapasi hän vanhan Tuomo Tuhkasen, joka tuli häntä vastaan, kantaen ämpärillä vettä Marttisen pihalla olevasta vesipumpusta.

Vanha Tuhkanen oli nuoruudestaan asti ollut rampa ja hänen oli viimeisten parinkymmenen vuoden kuluessa täytynyt kömpiä puujalalla. Hän ei ollut miellyttävä mies, ja Maiju, kuten kylän muutkin lapset, tavallisesti väistyivät hänen tieltään, milloin he vaan voivat.

Mutta tänään Maiju ei voinut olla huomaimatta, miten työläästi vanhus kantaa retusti vesisankoaan liukasta tietä myöten. Hänen puujalkansa pää oli nimittäin päällystetty raudalla, jonkavuoksi se joka askeleella peloittavasti siljahteli, eikä hän sauvaansa nojautumallakaan voinut kulkea niin tasasesti, ettei vesi olisi sangosta läikähdellyt. Siten ei siihen hänen perille tultuaan olisi paljoa jäljelle jäänyt.

„Antakaa minun auttaa teitä, herra Tuhkanen“, pyysi Maiju, ja hänen onnistui pienosilla kätösillään pitää sankoa tasapainossa, joten vanhus voi vapaammin liikkua eteenpäin. Kun he olivat

päässeet hänen asuntoonsa, vaipui vanhus hengästyneenä tuolilleen.

„Kiitos tyttöseni; tämä veden kanto ihan lopettaa minut, se on varma.“

„Minä voisin kyllä auttaa teitä siinä“, sanoi Maiju miettiväisin katsein koukistaen kädet sivuihinsa ja kurottaen itseään kuin linnunpoikainen.

„Sinäkö? Jumala sinua siunatkoon, lapsukaiseni, mutta sinä et jaksa kantaa sankoa.“

„Mutta minä voin kuitenkin jollain tavalla täyttää sen; minä voisin aina kerrallaan tuoda tämän pienen ruukullisen ja siten vähitellen täyttää sangon“, sanoi Maiju sydämmellisesti.

„Hyvä, minä tarvitsenkin taas pian uuden sangollisen, tämä on ensimmäinen vesipisara, jonka olen voinut hankkia itselleni tänään, ja minä uskallan vakuuttaa, että olin vähällä sääreni taittaa.“

Hänen sanansa eivät olleet erittäin ystävälliset, mutta Maiju pani pois kirjansa ja rihvelitaulunsa, sieppasi ruukun ja juoksi kaivolle niin nopeasti kuin hänen lyhyet jalkansa suin-

kin sallivat. Hän juoksi niin edestakaisin, kantaen ruukullisen toisensa perästä, kunnes iso sanko taas seiso i Tuomon lattialla partaaseen asti vedellä täytettynä.

„Kas noin, herra Tuomo. Älkää nyt menkö huomenna vettä noutamaan, ennenkuin minä tulen, minä noudan teille niin paljon kuin te suinkin tarvitsette.“ Sitten hän, enempiä kiitoksia vartoamatta, kiiruhti kotiinsa.

Vaikka hän olisi vartonutkin, ei hän kuitenkaan olisi erittäin sydämmelistä kiitosta saanut, sillä kaikki sanoivat herra Tuhkasta kärtyiseksi, ja siinä puheessa oli hyvin paljon totta.

Maiju piti sanansa. Hän pysähtyi joka päivä koulusta tullessaan täyttämään vanhuksen sankoa vedellä. Hän juoksi pienine ruukkuinensa edestakaisin töllin ja pumpun väliä, suorittaen ottamansa työn sellaisella kiireellä ettei äiti koskaan huomannut hänen myöhästynyttä kotiintuloaan. Hän ei ollut siitä sanallakaan maininnut; eihän se kannattanut.

Vanha Tuomo tottui hänen käynteihinsä. Hän ei monta sanaa virkkanut, mutta tyttösen pienet,

iloiset kasvot toivat aina mukanaan päiväpaisteen hänen kammioonsa, vieläpä hänen sydämmeensäkin. Vanhuksella ei ollut ketään, joka olisi häntä hoitanut, eikä hänkään kenestäkään välittänyt. Ei ollut siis ihmeellistä, että hän tunsu itsensä tyytymättömäksi ja näytti niin jöröltä.

Maiju ei ollut silläaikaa unehuttanut haluan-
sa tehdä jotain Herransa tähden. Vesiruukun kantaminen liukkaalla tiellä oli pieni asia, mutta hänen piipialäksyssään puhuttiin jotain „*pisarasta kylmää vettä*.“ Kunhan nyt vanha Tuomo Tuhkanen vaan olisi yksi „Herran veljistä“, niin miten hauskaa se olisi!

Ehkäpä hän sentään olikin, kun sikseen tuli. Eräänä päivänä Maiju pysähtyi vanhuksen kynnykselle ja katsoi häneen kysyväisesti.

„No tyttöseni, miksi sinä pysähdyt?“ Vanhuksen ääni tuntui hieman leppeämmältä ja hänen ankara katseensa muuttui suopeammaksi, kuin se oli ollut vuosikausiin.

„Minä ajattin vaan, lienettekö te yksi niistä, joita Herra rakastaa, siinä koko asia“, sanoi hän.

Vanhuksen rypistetty otsa ja tuikea ääni pelästytti aika lailla tyttösen. Mutta eihän hän tarkoittanut tehdä kiusaa. Virkkamatta enää sanaakaan, otti hän kiireesti kirjansa ja rihvelitaulunsa sekä riensi kotiinsa. — Vanhus ei ensinkään älynnyt, mitä tyttö tarkoitti.

„Yksi niistä, joita Herra rakastaa? Mitä uskontoa se on, josta tyttö haastaa?“ Vanhalla Tuomolla oli hämärä käsitys „oikein tekemisestä“, „hyväksi tulemisesta“ ja taivaaseen pääsemisestä, tämän elämän loputtua, sekä vieläkin hämäävämpi käsitys hirmuisesta rangaistuksesta, joka olisi sellaisten syntien, kuin varkauden ja väärin valojen, seurauksena. Mutta tuo uutinen Herran rakkaudesta tuntui vanhuksen mielestä ihan uudelta uskonnolta. Hän mietiskeli ja ihmetteli sitä koko illan.

„Se ei ikinä voi olla tuo vanha uskonto“, sanoi hän ääneensä itsekseen, kun hän korjasi pois iltaruokansa ja otti esille piippunsa ja tupakkakukkaronsa, „vaan enhän minä sen tarkemmin tunne mitään uskontoa, oli se sitten hyvä tai huono.“

Hänellä oli Uusi Testamentti, kätkeytyä johonkin kapineitten sekaan, ja hän osasi lukea, vaikka hän sillä aniharvoin itseänsä vaivasi. Mutta pikku Maijun sanat eivät suoneet hänelle mitään rauhaa; hänen täytyi hakea Uuden Testamenttinsa, etsiäkseen sieltä jotain lapsukaisen sanojen kanssa yhtäpitävää.

Miten vierailta nämä lehdet hänestä näyttivät! Hän oli tuskin avannut tämän kirjan kansiakaan, senjälkeen kuin hän oli koulupoikana.

„Matteus, Markus — niin, niin, siinähan oli nuo vanhat nimet ja Apostolein teot — ja tässä viimeiseksi — Ilmestyskirja.“

Hänen silmänsä kostuivat, kun hän ajatteli menneitä vuosia, jolloin hän kiharapäisenä poikanulikkana luki läksyjään näiltä lehdiltä ja väliajoiksi heitteli kirjan, kuten hyvin halparvoisen esineen, milloin sinne, milloin tänne. Siitä oli pitkä aika! Todellakin pitkä aika! Niin, paljon pitempi kuin hän tästä lähtein tulisi elämään. Nämä kylmät talvet vaikuttivat häneen niin turmiollisesti; ennen pitkää oli hänen vanha ruumiinsa pilalle kulunut ja hänen

päivänsä lopussa. „Samahan se! Ennemmin tai myöhemmin kuolema kuitenkin kohtaa kaikkia, sentähden ei kannata olla huolissaan.“

Juuri silloin kääntyi hänen huomionsa moniainhin lyijykynällä alleviivattuihin sanoihin; se ehkä oli hänen itsensä entisinä aikoina tekemä merkki. Sanat tuntuivat hänestä niin tutuilta, kun hän luki niitä, ehkäpä hän ennen oli ne osannut:

„Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen poikansa, että jokainen kuin uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, vaan ijankaikkisen elämän saaman.“

Jotain tämän kaltaistahan tyttö oli sanonut? Tänä iltana sammutettiin tuli jokseenkin myöhään Tuomo Tuhkasen töllissä.

Vihdoin alkoi lumi sulamaan, kylmän kovettamat tiet pehmiämään ja puiden ruskeat nuput paisumaan lauhkeassa kevätuulessa. Myllyt pyörivät taas ja pikku linnut laulelivat pensistössä. Tosin nyt oli vasta helmikuu, mutta kuitenkin jo väkisinkin alettiin ajattelemaan ja puhumaan lähestyvistä keväästä.

Vanhan Tuomon sydämmestä myös alkoi jääkuori sulamaan. Pikku Maiju tuli vielä tapansa mukaan joka päivä, ja vanhus puhutteli häntä aina. Hän kantoi itse lopun vettä, kun tyttönen oli tuonut hänelle yhden ruukullisen. Maiju oli ihastuksissaan saadessaan kertoa, mitä oli opettajattarelta kuullut; hän kertoi halustaan saada kerran palvella Herraa.

„Katsokaas herra Tuhkanen, sittenkuin minä tulen vähän vanhemmaksi“, sanoi hän. Mutta tuo rakastettava lapsukainen oli jo tietämättään tehnyt suuren työn, suurimman ja arvokkaimmin, mitä kuolevainen voi; hän oli johtanut ihmissielun pimeydestä Jumalan kirikkaaseen valkeuteen.

Yhtä huomaamattomasti kuin kevät hiipii luontoon, tunkeutui valkeuskin hanhuksen sydämmeen. Kylmäkiskoisuus ja nurjuus katosi ja sijan täytti ilo ja rakkaus.

Hän ei ollut enää yksinäinen, katkera, tyytymätön, eikä ynseä; hänellähän oli maan päällä rakastettavanaan tuo suloinen pikku tyttönen ja

taivaassa niin, siellä oli laupias Herra, joka rakasti häntä.

Kun luonto alkoi taas virkoamaan elämään ja täyteläisyyteen, kun kukat kaikkialla alkoivat puhkeamaan, tuli pikku Maiju vielä ilosemmaksi kuin tavallisesti. Hänen silmänsä ihan säteilivät innostuksesta. Herra Tuhkanen oli sanonut olevansa niitä, joita Herra rakastaa, vaikka tosin pienimpiä niistä. Hän oli myös sanonut, miten paljo Maiju oli hänen hyväkseen tehnyt.

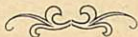
„Sehän nyt oli hyvin vähäpätöinen teko, ikäänkuin omaksi hauskuudekseni tehty“, sanoi Maiju hiljaa. „Nyt minun täytyy hakea joku toinen, jonka hyväksi minä voisin tehdä jotain Herran tähden.“

Tähän vedenkantamiseen menee niin kovin vähän aika.“

Maiju Manninen ei ole ainoa Jumalan palvelija tai palvelijatar, joka on huomannut, että

„Jeesuksen ies on suloinen,
Ja hänen taakkansa keveä.“

Matt. 11: 30.

Kalastaja poika.

Ruotsin saaristossa asui eräs köyhä kalastaja perhe, jolla oli yksi ainoa poika. Hän oli siivo ja tottelevainen lapsi, sillä hän uskoi Herraan Jeesukseen ja turvasi häneen.

Kun keväällä tuli aika, jolloin kalastajat muuttavat merelle kalastuspaikoilleen, tuli poika kipeäksi. Tuolla köyhällä kalastajaperheellä oli yksi ainoa vuohi, jonka he ottivat mukaansa, että he saisivat maitoa kipeälle pojalleen, jonka myös piti seurata heitä ulos saaristoon. Hän

ei voinut syödä tuskin mitään muuta kuin vuo-
hen maitoa. Isä kalasti, mutta sai niin vähän,
että vanhemmilla tuskin oli riittävä elatus siitä.

Kevät oli kuiva ja kylmä. Ei mitään ruohoa
kasvanut laihassa saaristossa ja heidän heinä
varansa olivat melkein lopussa. Pitäisikö hei-
dän tappaa vuohi ja syödä se? Mutta mistä
silloin heidän sairas poikansa eläisi?

Pieni sairas kuuli vanhempainsa murheen
ja hän sanoi: „Isä, pyydä Jeesukselta apua!“

„Vaiti joutavine juttunesi“, sanoi isä „Jos
hän tahtoo auttaa meitä, niin tekee hän sen il-
mankin.“

Taaskin pani hän verkkonsa ulos, mutta tur-
haan. Hän ei saanut yhtään kalaa.

„Isä, rukoile Jeesukselta apua!“ sanoi poika.
Mutta isä vaikenä.

Nyt ei vuohella ollut enää heiniä, kallioilla
ei kasvanut ruohonkorttakaan ja poika tuli huo-

huonommaksi. Äiti itki. „Rukoile isä!“ sanoi poika.

„En minä voi“ sanoi vanhus ja alkoi itkeä. „Rukoile sinä lapseni! Ei maksa vaivaa heittää verkkoja ulos.“

Seuraavana aamuna jäi isä kotiin. Poika sanoi: „Minä olen pyytänyt Jeesukselta, että hän opettaisi sinut rukoilemaan, ja se on varma että sinä saat kaloja, kun lasket verkkosi, sillä minä tiedän että Jeesus on kuullut minun rukoukseni.“

„Niin, sitten menen minä hänen nimesään,“ sanoi isä. „Mutta jos sinä olet kuollut, kun minä tulen takaisin!“

„Ah, silloin elän minä ijankaikkisesti, isä!“

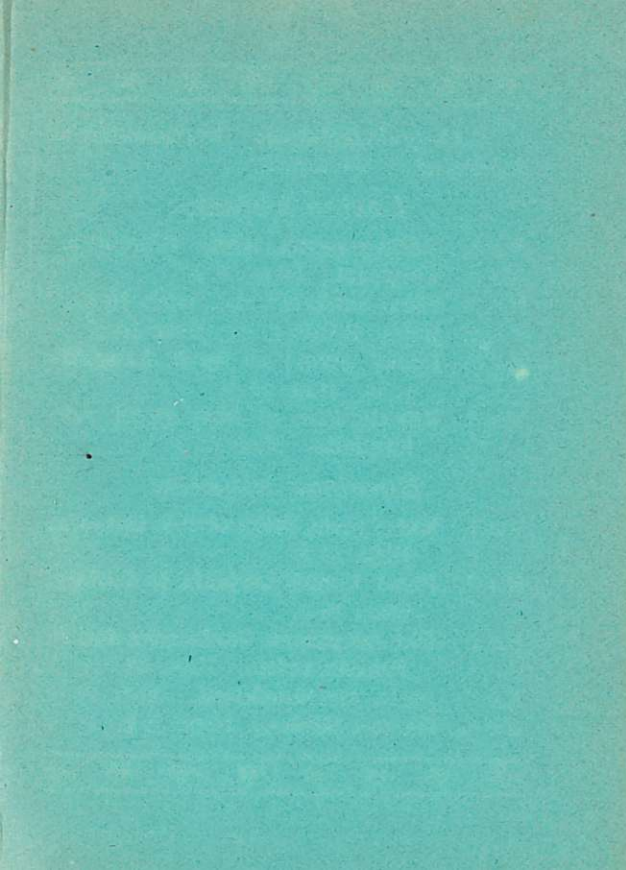
Vanhus meni merelle, ja pian tuli hän takaisin kahden suuren lahnan kanssa. „Nyt minä kiitän ja ylistän taivaallista isääni!“ — sanoi poika.

Suurimmassa kiireessä muutti isä vaatteitaan, ja purjehti kaupunkiin, jossa hän möi ne kauriit lahnat ja sai niin paljon rahaa, että hän voi ostaa ruokaa vuohelle, ja lääkkeitä pojalle ja vielä jäi jällellekin.

Vanhemmat iloitsivat nyt lapsensa kanssa ja ensimmäisen kerran he rukoilivat yhdessä. He kiittivät Jumalaa, joka on sanonut: „Avukses huuda minua hädässä!“ Poika kiitti Jeesusta että vuohi oli saanut heiniä ja siitä ajasta alkain oli heidän kotinsa rukoushuone.

Koko kesän ajalla ei puuttunut kaloja verkoista ja syksy puoleen oli poika niin terve että taisi auttaa isäänsä kalastuksessa.

Lähetyskirjakaupan kustannuksella
Helsingissä on ilmestynyt:

Lasten kirjasto:

- N:o 1. **Kallisarvoinen teko.** Hinta 10 p.
N:o 2. **Varpuset.** Hinta 10 p.
N:o 3. **Pieni sankari** y. m. Hinta 10 p.
N:o 4. **Jenny Willis** y. m. Hinta 10 p.
N:o 5. **Leena muori** eli **hyvä hengetär**
y. m. Hinta 15 p.
N:o 6. **Kilpajuoksu** eli **Hän voitti rak-**
kaudella. Hinta 15 p.

Nuorison kirjasto:

- N:o 1. **Kaksi lasta, jotka etsivät taivasta.**
Hinta 30 p.
N:o 2. **Pieni kengänharjaaja ja laulaja.**
Hinta 20 p.
N:o 3. **Ole uskollinen kuolemaan asti** eli
Paavon voitto. Hinta 40 p.
N:o 4. **Joulu metsämökissä.** Hinta 25 p.
N:o 5. **Herran tähden.** Hinta 25 p.

